

Teatrul văzut din interior

O mare actriță,
o mare școală
de viață

Poate nu veți crede, dar Olga Tudorache e un copil. Eu am văzut-o în multe ipostaze de-a lungul anilor, la bucurie și la necaz, fericită sau cu sufletul zdrobit (da, da, chiar așa!), și pot să spun că nicidecum nu am întâlnit reacții atât de directe, de curate.

E greu până o cunoști, căci sînt momente cînd inspiră chiar teamă, dar, credeți-mă, sub masca dură, inabordabilă, rece, se ascunde o mare timidă, o făptură fragilă și neajutorată în fața tartufferiilor vieții, care plînge de emoție cînd apune soarele și aplaudă frenetic cu miinile deasupra capului într-o sală de spectacol, care incurcă de multe ori socotelile pentru că spune ce crede, care se așază cuminte la rînd și se pierde dacă e recunoscută și poftită în față.

Întîlnirea mea cu ea este ca o binefacere. Și nu mă refer atît la meserie, căci aici nu există dubii, cît la deosebita calitate umană care-mi este de aproape zece ani școală de viață. Dacă ai răbdare să o cunoști pe Olga Tudorache, devii mai bun, mai cinstit, mai sensibil.

Despre generozitatea față de partenerul de pe scenă, se poate scrie chiar o carte... Poate de aceea **Fluturi, fluturi...** îmi va rămîne cel mai drag spectacol, chiar dacă în timp voi întîlni marile roluri.

Am colindat împreună întreaga țară, ba am trecut și peste granițele ei și am avut parte și de bune și de rele. Am grădinărit, deci, în meserie, avîndu-i, însă, umărul alături și simțîndu-i de multe ori zvicnirea salvatoare. Am luat-o chiar și după ceafă, dar ce minună a fost și ce n-aș da să se mai repete...!!

Și ca să vă conving că tot ce-am scris pînă acum e adevărat, am să vă

dezvălui un secret. La premiera spectacolului nostru, am primit de la ea o șuviță din părul-i cărunt, prinsă cu un ac de un carton. Așa că nu vă luați după aparențe, și credeți-mă, Olga Tudorache e un mare copil!

Carmen TĂNASE

Neincetata ardere

Sînt cîteva zeci de ani de cînd Olga Tudorache lasă urmă adincă în istoria teatrului românesc.

Că am fost unul din ucenicii acestui maestru e un lucru sigur, cert.

Dar Olga Tudorache nu a fost pentru mine profesor, pentru că întotdeauna aveam în față actrița.

Iar pe Olga Tudorache nu am putut-o înțelege ca actriță, pentru că întotdeauna aveam în față profesorul.

Cugetul și sufletul meu au perceput-o întotdeauna, chiar și atunci cînd am început să mă manifest plenar ca actor, ca pe un Fenomen. Un fenomen al naturii umane. Un fenomen cu excepțională aplicație scenică.

În virtutea cărei legi se manifestă stările, reacțiile, gîndurile, faptele, năzuințele, entuziasmul, candoarea, domniei-sale, nu voi ști niciodată.

E ceva ce ține de miracol, de un soi de alchimie. E ceva ce ține de soarta ei, de a arde fără încetare.

Ceea ce știu cu certitudine este că existența acestui om, atît înăuntrul meu, unde va dăinui cît voi trăi, cît și existența domniei sale ca atare, pe care i-o doresc fără sfîrșit, mă face ca de fiecare dată cînd greșesc să mă detest cu cruzime și să mă întorc spre ea ca la un far, iar atunci cînd fac bine să mă întorc spre ea ca la o icoană.

Pentru mine, Olga Tudorache nu e un model, pentru că nu s-a zămislit în tipare obișnuite și pentru că nu e la îndemîna viselor mele, dar dacă pe Olga Tudorache nu ai văzut-o cum arde de vie, ești cu o picătură mai sărac.

Sînt seri în care risipește în numele Vieții și al mai-binelui oamenilor trei ore de grea trudă și cere de la viață, în schimb, un pahar cu suc de morcovi și mere.